

Arrest

**nr. 53 080 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 april 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 april 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 juni 2010.

1.3. Op 20 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger van etnisch Arabische afkomst. Een paar jaar geleden leerde u B.(...) N.(...) (O.V.: 6.612.067), een etnische Fars, kennen. Zonder medeweten van uw ouders trok u veel met B.(...) op. Op een dag werden jullie door een politiepatrouille gecontroleerd op jullie relatie. De agenten geloofden jullie uitvlucht niet en namen jullie mee naar het politiekantoor. Daar werd u opgehaald door uw familie. B.(...) en uzelf werden erg geslagen door uw vader, uw broers en neven. Toch onderhielden jullie nog een jaar contact, tot uw vader besloot dat het tijd was u uit te huwelijken aan uw neef I.(...) S.(...) H.(...). Op een dag zei uw moeder dat het zo ver was en die dag werden u en uw neef door een mollah in een tijdelijk huwelijk (sigheh) verbonden. Ongeveer één maand later voelde u zich erg slecht en ging u met uw moeder naar de dokter. Die stelde vast dat u ongeveer twee en een halve maand zwanger was. Uw moeder was even van de kaart als u en raadde u aan de stad te verlaten. U meldde het nieuws aan B.(...) en hij trof de nodige voorbereidingen voor jullie vertrek. Één week later vertrokken jullie naar Karaj, nabij Teheran. Daar beviel u van een zoon in de praktijk van een gynaecologe en leefde u een tweetal jaar. Uw kind kon niet worden ingeschreven en was bijgevolg ook niet verzekerd tegen bijvoorbeeld ziekte. U onderzocht samen met een advocaat welke stappen u nog kon zetten, maar u zag geen uitweg. Jullie vertrokken via Orumiyeh illegaal uit Iran en kwamen na een reis van een tiental dagen in een vrachtwagen aan in Bilzen. Daar werden jullie voor een weekend opgevangen door het OCMW. Op 14 april 2010 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten. In geval van terugkeer vreest u gedood te zullen worden door uw familie en de doodstraf te zullen krijgen voor overspel (zena).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van uw identiteit of uw relaas. Uw origineel geboorteboekje (shenesnameh), waarmee u zowel uw identiteit zou kunnen bewijzen als het feit dat u officieel ongehuwd zou zijn, zou zijn achtergebleven in de winkel van uw vader. Echter, u hebt geen enkele moeite genomen deze terug te krijgen omdat u twijfelt aan de capaciteiten van uw moeder, met wie u vanuit Karaj overigens nog contact onderhield, om u daarbij te helpen (CGVS p.8). Bovendien bent u niet op de hoogte of uw familie een klacht heeft ingediend tegen B.(...) en of er een gerechtelijke procedure tegen hem is opgestart, hoewel jullie na de feiten nog een tweetal jaar in Iran zijn gebleven en in contact bleven met uw moeder en de ouders van B.(...) (CGVS p.19). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij een oprechte inspanning levert om zijn aanvraag te staven en te concretiseren. Uit bovenstaande vaststellingen is gebleken dat u die inspanning niet levert.

Bovendien zijn er een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden waar te nemen tussen de verklaringen van u en uw partner die mij er toe doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Zo zijn de verklaringen van u en uw partner m.b.t. de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot jullie vertrek naar Karaj alles behalve eensluidend. Wat de arrestatie betreft verklaarde u dat jullie door een patrouille van drie agenten uit een auto werden tegengehouden en dat zij B.(...) geboeid naar het politiekantoor hebben gevoerd (CGVS p.12). Uw partner echter verklaarde dat jullie door drie wandelende agenten werden gearresteerd en ongeboeid werden weggevoerd (CGVS B.(...) N.(...) p.10-11). U situeerde deze arrestatie aan het einde van de zomer in 1386 (2007). Het tijdelijk huwelijk vond één jaar later plaats (CGVS p.14). Uw partner echter situeerde dit huwelijk aan het einde van 1386 (maart 2008), hetgeen enkele maanden later is (CGVS B.(...) N.(...) p.10). U verklaarde twee jaar in Karaj te hebben gewoond (CGVS p.2 en 17) terwijl uw zoon ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal op 14 juni 2010 één jaar en drie maanden oud was (CGVS p.4). Gegeven uw verklaringen dat u in uw derde maand zwangerschap naar Karaj zou zijn verhuisd (CGVS p.16) blijken ook deze verklaringen intern inconsistent.

Tevens verklaarde u pas op de dag van het huwelijk zelf door uw moeder op de hoogte te zijn gebracht van het huwelijk, en uw partner pas die dag of de dag erna hierover ingelicht te hebben (CGVS p.15). Uw partner echter verklaarde tien dagen voordien door u van het nakende huwelijk op de hoogte te zijn gebracht (CGVS B.(...) N.(...) p.13). U verklaarde na uw huwelijk nog voordurend met B.(...) in contact te hebben gestaan en met elkaar te hebben afgesproken, u wist alleen niet meer hoe vaak (CGVS p.15-16). Uw partner daarentegen verklaarde dat jullie tussen het huwelijk en het vertrek naar Karaj elkaar niet meer hebben ontmoet en slechts zelden contact onderhielden (CGVS B.(...) N.(...) p.14). U verklaarde één week na de zwangerschapstest te zijn vertrokken naar Karaj (CGVS p.16); uw partner stelde dat het één maand later was (CGVS B.(...) N.(...) p.14). U verklaarde bij aankomst in Karaj meteen in een huis te zijn getrokken dat op voorhand door uw partner was gevonden via een

immobiliënkantoor, eventueel doordat hij voorafgaandelijk reeds een bezoek had gebracht aan Karaj (CGVS p.17). Uw partner daarentegen beweerde niet eerder in Karaj te zijn geweest, bij aankomst in Karaj daar eerst twee dagen in een motel te hebben verbleven en intussen via een immobiliënkantoor een huis te hebben gezocht (CGVS B.(...) N.(...) p.15).

Het is eveneens opvallend dat jullie beiden een verschillende naam opgaven van de gynaecologe die de bevalling van jullie zoon begeleidde en dat u verklaarde haar maar één keer te hebben gezien vóór de bevalling en na de bevalling niet meer, terwijl uw partner verklaarde dat jullie haar meer dan twee maal bezocht hebben, ook na de bevalling (CGVS p.4-5 en CGVS B.(...) N.(...) p.3-4).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen volledig uw geloofwaardigheid. Er kan met andere woorden geen geloof gehecht worden aan uw relaas een kind te hebben gebaard uit een illegale relatie, en op de vlucht te zijn voor de represailles van uw familie of de staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Nopens de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster werd opgeroepen om te verschijnen ter openbare terechtzitting van 3 december 2010. De beschikking van 18 november 2010 vermeldt "De voorzitter wijst erop dat het verzoekschrift kennelijk onontvankelijk voorkomt, wegens laattijdigheid.". Uit het administratief dossier en de verweernota blijkt echter dat de bestreden beslissing aan verzoekster werd betekend bij aangetekend schrijven van 1 september 2010 zodat het op 2 oktober 2010 ingediende verzoekschrift tijdig is. Het beroep is derhalve ontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6, 2° lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september (2006) tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst verzoekster er vooreerst op dat zij thans identiteitsbewijzen bijbrengt, waarvan kopie als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Zij herhaalt haar vluchtmotieven, met name dat zij gevaar loopt in Iran omdat zij en haar partner samen een buitenechtelijk kind hebben, dat geboren is uit een overspelige relatie. Zij wijst erop dat algemeen geweten is dat de Islam zeer streng is wat overspel betreft en benadrukt dat zij afkomstig is uit een zeer conservatieve en strenge stam, zodat haar vrees voor steniging reëel is. In geval van terugkeer naar Iran, zal haar familie volgens verzoekster al het mogelijke doen om haar, haar partner en hun kind te vermoorden. Zij vervolgt dat haar kind bovendien niet is ingeschreven in de bevolkingsregisters aangezien het een buitenechtelijk kind betreft, zodat zij geen ziekteverzekering voor haar kind kan afsluiten. Voorts tracht zij de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden met het relaas van haar partner te verklaren door te wijzen op het feit dat zij een traumatische ervaring achter de rug hebben, alsook op haar jonge leeftijd en het feit dat zij ongeschoold is. Verzoekster is van oordeel dat het niet is omdat haar verklaringen en die van haar partner, die overigens grotendeels zeer gelijklopend zijn, op bepaalde punten van elkaar afwijken, dat de reden waarom zij gevaar loopt in Iran in zijn geheel ongeloofwaardig zou zijn. Zij besluit, onder verwijzing naar de nota van UNHCR over de bewijslast bij asielaanvragen (Office of the UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998), dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, louter op basis van verzoeksters verklaringen in het kader van haar huidige asielaanvraag, dient te erkennen dat zij aan de op haar rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van haar asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien zij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Minstens had haar het voordeel van de twijfel moeten worden toegekend, aldus nog verzoekster.

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen

zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 52, §2 en 57/6, 2e lid van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 geschonden acht. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, hetgeen hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van haar identiteit of haar relaas en zij geen enkele moeite heeft genomen om documenten te verkrijgen, (ii) zij niet op de hoogte is of haar familie een klacht heeft ingediend tegen haar partner B. en of er een gerechtelijke procedure tegen hem is opgestart, hoewel zij na de feiten nog een tweetal jaar in Iran zijn gebleven en in contact bleven met haar moeder en de ouders van B., en (iii) een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden zijn waar te nemen tussen haar verklaringen en deze van haar partner, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, zodat geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 augustus 2010 (CG nr. 1013742), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

3.4. Waar verzoekster erop wijst dat zij thans identiteitsbewijzen voorbrengt, stelt de Raad vast dat twee documenten als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd die in de inventaris van de overtuigingsstukken worden omschreven als "Identiteitsdocumenten van verzoekster". Niet alleen laat verzoekster na te verduidelijken om welke documenten het precies gaat, waarom zij deze stukken niet eerder in de procedure kon aanbrengen en hoe zij erin geslaagd is om deze documenten te bekomen, daarenboven betreffen het loutere fotokopieën, waaraan door de Raad geen bewijswaarde wordt gehecht aangezien algemeen geweten is dat fotokopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit. Verzoekende partij toont ook ter terechtzitting geen originele stukken, derhalve worden deze documenten niet aangenomen als bewijs van identiteit, nationaliteit en afkomst.

3.5. Voorts stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift geen verklaring wordt geboden voor de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet weet of haar familie een klacht heeft ingediend tegen haar partner B. en of er een gerechtelijke procedure tegen hem is opgestart. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over de evolutie van haar voorgehouden problemen te bekomen. Actuele informatie hieromtrent is immers van primordiaal belang

om de door verzoekster geschetste vrees correct te kunnen inschatten. Dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen, hoewel zij tijdens haar verblijf in Karaj nog contacten heeft gehad met haar moeder, getuigt naar het oordeel van de Raad van een manifest gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging en aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

3.6. Ook de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar partner worden in het verzoekschrift niet betwist. Verzoekster tracht deze evenwel te vergoelijken door erop te wijzen dat zij een traumatische ervaring hebben meegemaakt, zij nog zeer jong en ongeschoold is en zij bovendien steeds in een beschermd wereldje heeft geleefd, onder de heerschappij van haar vader, zodat het niet verwonderlijk is dat zij overweldigd is door de gebeurtenissen van de laatste twee jaren. Volgens verzoekster is het dan ook heel aannemelijk dat haar verklaringen zo nu en dan gaten vertonen, temeer daar de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht reeds drie jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Dergelijk verweer kan geenszins overtuigen. Vooreerst benadrukt de Raad dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat omwille van de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt. Desalniettemin wordt van een asielzoeker verwacht dat hij/zij belangrijke gebeurtenissen en zeker de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst correct en nauwkeurig kan weergeven en situeren in de tijd en dit ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring. Er kan immers van worden uitgegaan dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Ook de verwijzing door verzoekster naar haar jonge leeftijd en haar ongeschooldheid doet niets af aan de zwaarwichtigheid van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Immers, ook van een "jeugdig" persoon met een geringe opleiding kan worden verwacht dat zij bij machte is om voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt. De in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden blijven staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.7. Met betrekking tot verzoeksters opmerking dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over haar aanvraag moeten oordelen en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de enige asielinstantie is met onderzoeksbevoegdheid zodat op haar dan ook een zekere onderzoeksplicht rust, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker zelf die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn/haar relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn en geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door verzoekster aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn aangezien zij en haar partner doorheen hun verklaringen verscheidene tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot essentiële elementen in hun asielrelaas, zoals hun arrestatie, het tijdelijk huwelijk van verzoekster met haar neef en het tijdstip waarop haar partner hiervan op de hoogte werd gebracht, verzoeksters zwangerschap, het feit of verzoekster en haar partner tussen haar tijdelijk huwelijk en het vertrek naar Karaj al dan niet contact onderhielden, het tijdstip van dit vertrek, de verblijfsomstandigheden in Karaj, de naam van de

gynaecologe die de bevalling van hun zoon heeft begeleid en het aantal consultaties bij deze gynaecologe. De Raad benadrukt in dit verband dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door partners die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de voorgehouden vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van partners die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun vluchtrelaas.

De ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt verder gevoed door haar verklaringen waaruit blijkt dat zij en haar partner na hun beweerde vlucht uit Abadan gedurende twee jaar in Karaj nabij Teheran hebben verbleven, waar verzoeksters partner een woning huurde en hij *“schoonmaakopdrachten deed, af en toe als arbeider werkte, ook in een restaurant”* (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Verzoeksters partner bleek derhalve in staat te zijn om in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin te voorzien, hierbij geholpen door zijn familie (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Uit het gehoorverslag blijkt verder dat verzoekster op geen enkel ogenblik melding maakte van enige problemen die zij in Karaj met haar familie of met de autoriteiten zou hebben ondervonden. Gevraagd of zij in Karaj nog problemen kende, stelde zij enkel *“Ja, veel. Zonder identiteitskaart, het leven was moeilijk. Als een kind ziek werd, moest ik het naar een kliniek brengen waar ze enkel geld vragen en geen identiteit. Naar een ziekenhuis niet, sowieso, daar vragen ze documenten, het was moeilijk, we hadden niets, geen verzekering, ... moesten we zelf nog ziek worden was het erg.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 19). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster met haar gezin veilig in Karaj verbleef.

Gelet op de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en in het verzoekschrift niet op overtuigende wijze worden verklaard noch weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan bezwaarlijk worden volgehouden dat verzoekster aan de op haar rustende bewijslast heeft voldaan. Zij slaagt er immers niet in de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk te maken aan de hand van coherente en geloofwaardige verklaringen, noch door middel van overtuigende stavingstukken.

3.8. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan gaan geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering een kind te hebben gebaard uit een illegale relatie en op de vlucht te zijn voor de represailles van haar familie of de staat.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.10. In het verzoekschrift wordt niet verzocht om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.12. Waar verzoekster in fine vraagt om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS